

**ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΜΑΡΓΙΩΡΗΣ**

**ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ
ΠΟΡΤΑ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Σειρά: Μυθιστόρημα
Τίτλος: Το σπίτι με την κόκκινη πόρτα
Συγγραφέας: Βαγγέλης Μαργιωρής
Επιμέλεια: Εκδόσεις Νέα Πνοή
Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019

Copyright © Βαγγέλης Μαργιωρής
Copyright © 2019 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΠΝΟΗ
Ζωοδόχου Πηγής 2-4, 10678 Αθήνα. Τηλ. 210 2230206
www.ekdoseispnoi.gr
ekdoseis.pnoi@gmail.com

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας, (Ν 2121/1993), όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του δικαιούχου συγγραφέα.

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ISBN 978-618-5307-73-8

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΑΡΓΙΩΡΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΟΡΤΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΟΗ
ΑΘΗΝΑ 2019

Με αγάπη,
στους γονείς μου,
Γιάννη και Νίκη Μαργιωρή

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη κι έσφιξε τον κόμπο της γραβάτας του. Παρατήρησε ότι ήταν άψογα δεμένος. Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα αυτάρεσκο, στραβό χαμόγελο, καθώς κοιτούσε την αντανάκλασή του. Κι ο ίδιος ήταν ακόμη άψογος! Ο χρόνος πάνω του δεν είχε καταφέρει κανένα σοβαρό πλήγμα. Φόρεσε το μαύρο σακάκι και το παλτό του. Ο καιρός ήταν από το πρωί βαρύς και βροχερός.

Πριν φύγει, κοίταξε στο δωμάτιο, μην τυχόν και είχε ξεχάσει τίποτα. Την είχε αυτή τη συνήθεια. Το μάτι του έπεσε στο γράμμα πάνω στο κομοδίνο. Το πήρε και το έχωσε στην τσέπη. Ήταν το τελευταίο που του είχε γράψει ο φίλος του. Επί χρόνια, ούτε μπορούσε να θυμηθεί πόσα, η σχέση τους ήταν εκείνα τα γράμματα που λάμβανε κάθε τρεις μέρες σχεδόν. Τα διάβαζε πάντα, αλλά δεν απαντούσε ποτέ. Δεν ήθελε, δεν έπρεπε. Οι δυο τους είχαν μια απόσταση ασφαλείας που τους κρατούσε μακριά από τα αδιάκριτα μάτια. Ο Κώστας το είχε κατανοήσει αυτό καλύτερα από τον φίλο του. Ποτέ δεν είχε αφήσει τα γράμματά του να τον κλονίσουν. Μέχρι που είχε πάρει εκείνο το τελευταίο. Τότε κατάλαβε ότι δεν είχε το δικαίωμα να τον αγνοεί άλλο. Ο φίλος του είχε την ανάγκη του περισσότερο από ποτέ. Περισσότερο κι από όσο ο ίδιος μπορούσε να γνωρίζει. Είχε φτάσει στην Αθήνα το προηγούμενο βράδυ. Έμενε στο ξενοδοχείο μέχρι να τον συναντήσει. Ο φίλος του δεν ήξερε τίποτα, θα μάθαινε όμως σε λίγο.

Πήρε το κλειδί του δωματίου του και βγήκε. Θα τον επισκεπτόταν στη δουλειά του. Εκεί δεν θα μπορούσε ν' αντιδράσει. Θα ήταν αναγκασμένος να μιλήσει μαζί του, όσο κι αν αυτή η εξέλιξη σίγουρα θα φόβιζε και τους δύο. Πέρασε την είσοδο του ξενοδοχείου και στάθηκε στο πεζοδρόμιο χαζεύοντας την κίνηση επί της Πειραιώς. Ένας νοτισμένος αέρας τον χτύπησε. Κοίταξε τον μουντό, δίχως ήλιο ουρανό, σήκωσε τους γιακάδες και κατευθύνθηκε προς το τρένο. Προορισμός του ήταν η λεωφόρος Κηφισίας.

«**Η**ρωες, μίξερ, μανταλάκια, σερβιέτες...» Μέσα στο μυαλό του έπαιξε για πολλοστή φορά το τραγούδι με τη φωνή του Παπακωνσταντίνου. Ο κύριος Αδαμόπουλος, επίσης για πολλοστή φορά, κούνησε εκνευρισμένος το κεφάλι για να το διώξει, όπως κάνουν τα άλογα για να ξεφορτωθούν τις ενοχλητικές μύγες. Προσωρινά τα κατάφερε, ίσως γιατί δεν ήξερε τι έλεγε παρακάτω, μα ήταν σχεδόν σίγουρος ότι το εκνευριστικό άσμα θα επέστρεφε. Καταράστηκε από μέσα του τον ταξιτζή που τον είχε φέρει μέχρι το γραφείο του το πρωί και συνέχισε να πληκτρολογεί στον υπολογιστή.

Δεν συνήθιζε να χρησιμοποιεί ταξί, ούτε άλλα μέσα μεταφοράς πλην του αυτοκινήτου του. Όμως αυτό, για κάποιον άγνωστο σ' εκείνον λόγο, το πρωί δεν ήθελε με τίποτα να πάρει μπροστά. Είχε αναγκαστεί να περιμένει αρκετή ώρα την οδική βοήθεια, μα σαν να μην έφτανε αυτό, όταν επιτέλους εμφανίστηκε ο μοτοσικλετιστής-μηχανικός, του αποκάλυψε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Χρειάστηκε να ειδοποιηθεί γερανοφόρο όχημα, το οποίο φυσικά καθυστέρησε να

έρθει, και αφού φορτώθηκε το αυτοκίνητο, πήρε ένα ταξί για να φτάσει στην εργασία του.

Όπως πολύ σύντομα κατάλαβε, η τύχη του είχε αποκοιμηθεί εκείνη τη μέρα. Δεν έφτανε η ταλαιπωρία με το αυτοκίνητό του, υποχρεωνόταν να υπομένει την κίνηση μέσα σ' ένα ταξί, του οποίου ο οδηγός αρεσκόταν ν' ακούει ραδιόφωνο στη διαπασών. Ίσως να έφταιγε κάποιο πρόβλημα βαρηκοΐας, ίσως πάλι η περισσή του αναισθησία. Όπως και να είχε το πράγμα, ο κύριος Αδαμόπουλος, μέχρι να τελειώσει η διαδρομή, είχε βρεθεί ένα μικρό, απειροελάχιστο βήμα, πριν από τη νευρική κρίση. Είχε αποκομίσει έναν ωραιότατο πονοκέφαλο και φυσικά την εμμονική επανάληψη του τελευταίου τραγουδιού που είχε ακούσει. Ο ίδιος απεχθανόταν αυτού του είδους τη μουσική. Γενικώς δεν του άρεσε καθόλου η ύπαρξη στίχων. «Η μουσική αρθρώνει από μόνη της λόγο» θύμιζε ξανά στον εαυτό του. «Μόνο οι ηλίθιοι έχουν ανάγκη από στίχους. Ηλίθιοι, όπως ακριβώς η διπλανή μου» σκέφτηκε, ρίχνοντας μία κρυφή ματιά γεμάτη αηδία στο γραφείο που βρισκόταν δυο μέτρα πιο δεξιά του. Εκεί καθόταν η Κατερίνα, η όμορφη ψιλόλιγνη ξανθιά του τμήματος. Πληκτρολογούσε κι εκείνη –όχι πολύ γρήγορα είναι η αλήθεια– και έδειχνε να μην του δίνει καμία σημασία. Η αναγκαστική γειτνίαση προφανώς δεν έκανε καλό σε κανέναν. Κι όμως ήταν έτσι, δίπλα δίπλα, τα τελευταία δύο χρόνια, από τότε που είχε προσληφθεί η Κατερίνα δηλαδή. Οι προτάσεις που είχαν ανταλλάξει όλο αυτό το διάστημα, με το ζόρι αρκούσαν για να γεμίσουν μία σελίδα.

«Κατερίνα, θα πάμε για διάλειμμα; Έχει κολλήσει το στο-

μάχι μου στην πλάτη από την πείνα. Ορίστε, τρεις πήγε η ώρα!»

Η Κατερίνα σηκώθηκε, πήρε το τάπερ με το φαγητό της και ακολούθησε τη συνάδελφο που της είχε μιλήσει, την Άννα Κούντζογλου. Πέρασε δίπλα από τον κύριο Αδαμόπουλο δίχως να του χαραμίσει ούτε ένα βλέμμα, και οι δυο τους κατευθύνθηκαν στην κουζίνα της εταιρίας.

«Ηρωες, μίξερ, μανταλάκια, σερβιέτες...» Το τραγούδι ξεκίνησε να παίζει και πάλι μέσα στο μυαλό του, γεγονός που τον εκνεύρισε ακόμη περισσότερο. Χτύπησε με τη βάση της παλάμης του το μέτωπό του για να κάνει τον Παπακωνσταντίνου να το βουλώσει. Έπειτα έστρεψε το βλέμμα στις δύο κοπέλες κι έμεινε να τις παρατηρεί καθώς περπατούσαν λικνιζόμενες πάνω στις ψηλοτάκουνες γόβες τους. Μαύρες φούστες, λίγο πάνω από το γόνατο για την Κατερίνα, μακρύτερη για την Άννα, και λευκά πουκάμισα συμπλήρωναν την εμφάνισή τους. Κάτι είπε η μία και γέλασαν μαζί πριν στρίψουν και χαθούν από το οπτικό του πεδίο. «Σίγουρα για μένα θα λένε οι κάργιες!» ψιθύρισε. Έμεινε για ελάχιστα ακόμη δευτερόλεπτα να κοιτάζει προς τη μεριά που είχαν πάει. «Ίσως με ένα καλό χέρι ξύλο να έβαζαν μυαλό... Δεν θα ασχοληθώ με τις ηλίθιες. Μόνο για πήδημα κάνουν...» Αντανακλαστικά έριξε μία ματιά τριγύρω του, μην τυχόν η σκέψη του είχε ακουστεί στα διπλανά γραφεία, κι αφού σιγουρεύτηκε ότι τίποτε δεν είχε ξεφύγει εκτός των ορίων του μυαλού του, στράφηκε ξανά στον υπολογιστή του.

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που έκανε την ίδια εκείνη σκέψη δυνατά. Βρισκόταν στην κουζίνα μαζί με

την Κατερίνα και ακόμη δύο συναδέλφους του. Ο ίδιος δεν συνομιλούσε με κανέναν, όμως ήταν υποχρεωμένος να τους ακούει, μιας και τα αφτιά, όπως λένε, δεν μπορεί κανείς να τα ορίσει. Έφριττε με τις ακατάσχετες βλακείες και τα χαζά τους γέλια. Έβλεπε τον τρόπο με τον οποίο «μιλούσε» με το σώμα της η Κατερίνα και πώς φούσκωναν οι άλλοι δύο σαν τα παγόνια. Δίχως να καταλάβει πώς, το σχόλιο ξεγλίστρησε από τα χείλη του. Είχε ακουστεί σε όλους το ίδιο άσχημο και περισσότερο ωμό απ' ό,τι στον ίδιο. Έκτοτε η Κατερίνα δεν του είχε απευθύνει ποτέ ξανά τον λόγο, ούτε καν τον κοίταζε. Εκείνος φυσικά διόλου δεν είχε στεναχωρηθεί γι' αυτή την εξέλιξη. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο να αισθάνεται ανακουφισμένος, απαλλαγμένος από την υποχρέωση να ανταλλάσσει «καλημέρα» με την ηλίθια ξανθιά, που του είχαν βάλει με το ζόρι δίπλα του. «Όλα συμβαίνουν για κάποιον λόγο» ήταν το καινούργιο γνωμικό με το οποίο φρόντιζε να ανταμείβει τον εαυτό του από κείνη την ημέρα κι έπειτα.

Μία ελαφριά σκιά πάνω από το πληκτρολόγιό του τον έκανε να καταλάβει ότι κάποιος στεκόταν από πάνω του. Σήκωσε αργά το κεφάλι του και είδε τον Χρήστο, τον παλιό του συνάδελφο και νυν προϊστάμενο στο τμήμα προμηθειών της εταιρίας. Ψηλός, καλογυμνασμένος, με πυκνό, χτενισμένο στο πλάι μαύρο μαλλί και περιποιημένο μούσι. Ο γλείφτης, όπως τον χαρακτήριζε από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει, ευτυχώς δίχως ποτέ να τον ακούσει κανείς.

«Κλέων, θα κατέβω στο εστιατόριο για να τσιμπήσω κάτι. Μήπως θέλεις κι εσύ τίποτα;»

Αν και ήθελε να του ζητήσει να τον απαλλάξει από την

εκνευριστική, γεμάτη σάλια παρουσία του, τελικά αρκέστηκε να ζητήσει έναν καφέ. Ήταν η ώρα για τον δεύτερο εξάλλου, και το εστιατόριο που στεγαζόταν στο ισόγειο έφτιαχνε υπέροχο εσπρέσο. Ο Χρήστος έφυγε αφήνοντας πίσω του μια γραμμή από βλέννα όπως τα σαλιγκάρια, όσο ο κύριος Αδαμόπουλος του ευχόταν μέσα από τα δόντια του να συναντήσει στο διάβα του τον εκπεσόντα άγγελο.

Δεν του συγχωρούσε ότι είχε πάρει εκείνος την προαγωγή. Όχι επειδή ήταν ικανότερος, αλλά γιατί τόσα χρόνια έχτιζε σχέσεις με όσους είχαν δύναμη και επιρροή. Χωρίς καμία αιδώ, όταν είχε έρθει η ώρα να κριθεί από τους προϊσταμένους ποιος θα αναλάβει τη διεύθυνση στο τμήμα προμηθειών, είχαν προκρίνει εκείνον με τον οποίο συγχρωτιζόταν κάθε μέρα, αντί γι' αυτόν που είχε όλα τα τυπικά προσόντα. Ήταν η πολλοστή φορά που κάποιος με λιγότερες ικανότητες και νεότερος τον προσπερνούσε και του έκλεβε κάτι που ήταν δικαιωματικά δικό του. Δεν είχε συγχωρέσει κανέναν από τους προηγούμενους, και φυσικά δεν σκόπευε να κάνει τίποτε διαφορετικά και για κείνον εκεί.

Τελείωσε την εισήγηση που έγραφε, αποθήκευσε το κείμενο στο αρχείο και κατόπιν το προώθησε με e-mail στον Χρήστο. Αυτή ήταν η νέα μόδα την οποία είχε επιβάλει ο νεόκοπος προϊστάμενος. Τα πάντα θα κινούνταν με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Τέρμα τα χαρτιά και τα τηλέφωνα. Οτιδήποτε είχε ο καθένας να πει, θα έπρεπε να το υποβάλει πρώτα σε ηλεκτρονική μορφή, αλλιώς θα λογιζόταν ως μη γενόμενο. Ο κύριος Αδαμόπουλος ήταν κατ' εξοχήν άνθρωπος της συνήθειας, και αυτού του είδους οι νεωτερισμοί καθόλου δεν

του άρεσαν. Όμως όσο αυτό το νέο σύστημα επικοινωνίας παγιωνόταν, είχε παρατηρήσει ότι ελαχιστοποιούνταν η ανάγκη να μιλάει σε όλο εκείνο το ενοχλητικό και ανόητο σμάρι από ανθρωπάκια, που τον αποκαλούσαν «συνάδελφο». Ευχόταν να κατόρθωνε ο Χρήστος να αντικαταστήσει τις ενοχλητικές «καλημέρες» και «καλησπéρες», καθώς επίσης και τους τρομερά χρονοβόρους εθιμοτυπικούς διαλόγους. Τότε και μόνο θα ήταν ο πρώτος προϊστάμενος που θα είχε κάνει κάτι σωστό!

Ένας σερβιτόρος του εστιατορίου διέκοψε τις σκέψεις του. Ακούμπησε απαλά στο τζάμι του γραφείου του ένα φλιτζάνι καφέ, χαμογέλασε κι έφυγε. Το πήρε στα χέρια του και με κλειστά μάτια μύρισε το περιεχόμενό του. Το άρωμα ήταν πραγματικά υπέροχο, και για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα χαμογέλασε. Έφερε το φλιτζάνι στα χείλη του και δοκίμασε μια μικρή γουλιά. Κήκε λίγο, αλλά η υπέροχη γεύση που είχε ερεθίσει τους γευστικούς του κάλυκες αντιστάθμιζε και με το παραπάνω τον πόνο.

«Α, ωραία, έφτασε κι ο καφές σου! Έλα, κάνε ένα διάλειμμα και πάμε στο γραφείο μου για ένα τσιγάρο».

Η φωνή ανήκε στον «εκλαμπρότατο» κύριο Χρήστο που μόλις είχε επιστρέψει. Του χαμογέλασε με το ζόρι. Μόλις του είχε χαλάσει με την ανεπιθύμητη παρουσία του τη μοναδική καλή στιγμή της ημέρας. Εξάλλου, σιχαινόταν τους ανθρώπους που κάπνιζαν. Γέμιζαν με τη βρόμα του καμένου χαρτιού τον χώρο και ήταν σχεδόν πάντοτε αγενέστατοι. Ο ίδιος προτιμούσε να καπνίζει την πίπα του, με αρωματικό καπνό βανίλιας. Τη λάτρευε τη βανίλια, σχεδόν όσο μισούσε τατσι-

γάρα. Ετοιμάστηκε να του αρνηθεί, όμως παρατήρησε με την άκρη του ματιού του την ξανθιά του διπλανού γραφείου να επιστρέφει. Ένα κύμα αηδίας που ανέβηκε από το στομάχι του τον έκανε να συναινέσει στο αίτημα του Χρήστου. Έβγαλε από το συρτάρι τον καπνό του και πήρε την πίπα του από την εσωτερική τσέπη του σακακιού.

Ο Χρήστος προχώρησε πρώτος κι ο κύριος Αδαμόπουλος τον ακολούθησε. Η σημειολογία της στιγμής τον έκανε έξαλλο. «Λάβαρα, κόμικς, σούπερ μάρκετ, ηγέτες...» Νότες και στίχοι κατρακύλησαν από το κεφάλι του κι επιδόθηκαν σε μικρές αναπηδήσεις στο πάτωμα. Για λίγο δεν ήξερε τι τον είχε σαστίσει περισσότερο, ότι εκείνο το ηλίθιο τραγούδι είχε πεταχτεί και πάλι απρόσκλητο μέσα στη σκέψη του, ή το γεγονός ότι είχε θυμηθεί και τους επόμενους στίχους; Το πρώτο δεν τον άφηνε να νευριάζει όπως και όσο θα ήθελε, αλλά αυτό ίσως και να γινόταν και για καλό. Το δεύτερο όμως δεν θα το επέτρεπε ποτέ στον εαυτό του! Ο έσχατος εξευτελισμός για κάποιον με το δικό του επίπεδο.

Έκλεισε πίσω του την πόρτα του γραφείου και σφάλισε τις περσίδες. Ο χώρος ήταν υπερβολικά φωτεινός, αν κι εκείνη η μέρα του Οκτώβρη ήταν συννεφιασμένη. Ο κύριος Αδαμόπουλος αναγκάστηκε να ανοιγοκλείσει μερικές φορές τα μάτια του, μέχρι να συνηθίσει το φως. Το βαρύ ξύλινο γραφείο του Χρήστου βρισκόταν δεξιά, με την τεράστια οθόνη του υπολογιστή να καλύπτει σχεδόν το μισό. Στο υπόλοιπο υπήρχαν δύο μεγάλα ασημένια γράμματα, ένα «Α» και ένα «Ζ», δήθεν για να κρατούν τα χαρτιά στη θέση τους, πράγμα ειρωνικό για κάποιον που είχε βαλθεί να εξαφανίσει κάθε εί-

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΟΡΤΑ

Όταν κλείνει η κόκκινη πόρτα, οι κανόνες στο σπίτι είναι απλοί. Υπάρχει αυτός και η μοναξιά του, η πιο ιερή πραγματικότητα στον κόσμο. Ο κύριος Αδαμόπουλος είναι μόνος από επιλογή και νιώθει ευλογημένος γι' αυτό. Όταν κλείνει η κόκκινη πόρτα, οι κανόνες έξω από το σπίτι είναι πολλοί και σύνθετοι. Ο κύριος Αδαμόπουλος είναι εκτεθειμένος σε όλους· στους γείτονες, στους συναδέλφους, στους προϊσταμένους. Ανίκανος να αντιμετωπίσει τη ζοφερή πραγματικότητα, καλεί σε βοήθεια τον παιδικό του φίλο, τον Κώστα. Και πράγματι, από κείνη την ημέρα η ζωή του παίρνει διαφορετική τροπή. Αυτό θα ήταν καλό για τον κύριο Αδαμόπουλο, αρκεί οι αλλαγές να μην άφηναν πίσω τους τόσα πτώματα...



www.ekdoseispnoi.gr

ISBN 978-618-5307-73-8



9 786185 307738 >